

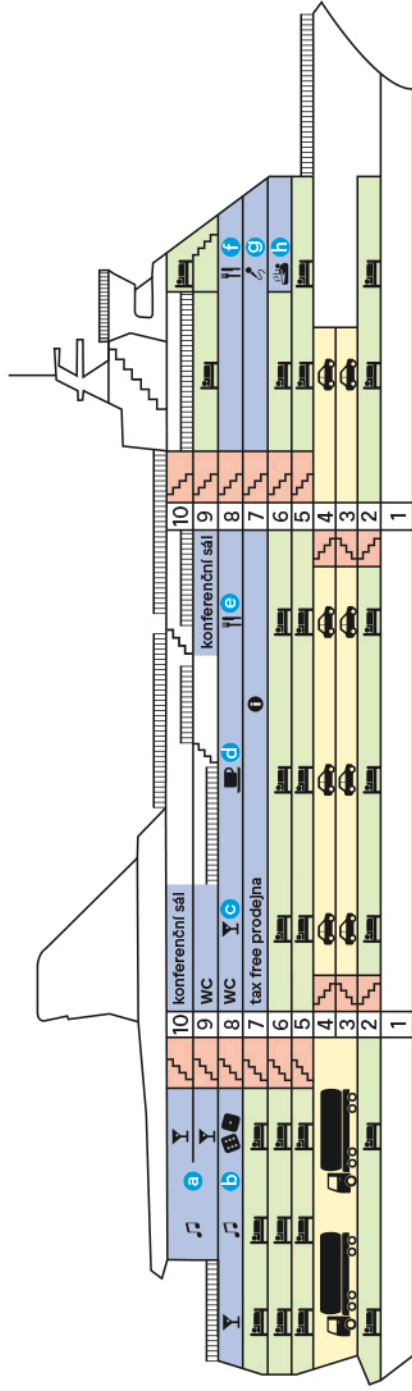
MATS STRANDBERG
TRAJEKT

„Švédský Stephen King“

Dagens Nyheter

HOST

- a** Club Charisma
- b** Charisma Starlight
- c** McCharisma
- d** Charisma Café
- e** Restaurace Poseidon
- f** Charisma Buffet
- g** Charisma Karaoke
- h** Wellness centrum

HOST

**MATS STRANDBERG
TRAJEKT**

MATS STRANDBERG

TRAJEKT

BRNO 2018

Färjan © Mats Strandberg 2015 by Agreement with Grand Agency

Cover photo by tertia van rensburg on Unsplash and Ronile on Pixabay

Deck plan image © Pär Åhlander

Translation © Helena Matocha, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-495-8 (PDF)

ISBN 978-80-7577-496-5 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-497-2 (MobiPocket)

MARIANNE

Do odplutí zbývá skoro hodina. Ještě pořád by si to mohla rozmyslet. Ještě pořád by mohla popadnout kufr a odtáhnout ho zpátky přes celý terminál, pak přes molo, sjet do metra, vystoupit na hlavním nádraží a vrátit se domů do Enköpingu. Mohla by se na tenhle nebetyčně pitomý nápad pokusit zapomenout. Jednou se včerejšímu večeru, kdy seděla v kuchyni a hlasům z rádia se nedařilo přehlušit tikání nástěnných hodin, možná dokonce zasměje. Vypila o sklenku vína z Riojy víc, než bylo zdrávo, a usoudila, že už toho má dost. Dala si ještě sklenku a rozhodla se s tím něco udělat. Užít dne. Zažít dobrodružství.

Ano, jednou se tomu možná zasměje. Jenže teď Marianne váhá. Je těžké smát se sama sobě, když nemá s kým.

Co jí to vůbec popadlo? Večer sice viděla v televizi reklamu — elegantně oblečené lidi, kteří vypadali úplně obyčejně, jen trochu moc vesele —, ale to ještě není vysvětlení. Tohle se jí nepodobá.

Než si to stačila rozmyslet, zamluvila si lístek. Byla z toho tak rozrušená, že navzdory vínu nemohla usnout. A ten pocit jí vydržel i celé dopoledne při barvení vlasů, celé odpoledne při balení kufru, celou cestu až sem. Jako by dobrodružství už začalo. Jako by mohla prchnout sama před sebou tak, že prchne před všedností. Ale teď na sebe hledí do zrcadla, hlavu má těžkou jako olovo a ke kocovině se přidávají zaječí úmysly, podobné kocovině na druhou.

Marianne se nakloní k zrcadlu a setře si řasenku, která zabloudila, kam neměla. V namodralém světle zářivky na dámských záchodech v terminálu vypadají její kruhy pod očima groteskně. Marianne ucouvne. Prsty si pročísne střízlivé míkado. Ještě pořád je z něj cítit barva na vlasy. Z kabelky vytáhne rtěnku, navyklým pohybem si přemázne rty a vyšpulí

je do zrcadla. Zatlačí zpátky dovnitř to tmavé mračno, které se z ní chce vyvalit a celou ji spolknout.

Z kabinky za ní se ozve spláchnutí a pak se otevřou dveře. Marianne se narovná a upraví si blůzu. Odvahu, musí mít odvahu. Z toalety vyjde tmavovlasá dívka v křiklavě růžové blůze bez rukávů a stoupne si k vedlejšímu umyvadlu. Marianne si prohlíží hebkou kůži na jejích pažích a svaly, které se pod ní rýsují, když si dívka myje ruce a podává si papírový ručník. Je příliš hubená. Rysy v obličeji má hranaté, skoro mužské. Ale Marianne má dojem, že by o ní leckdo řekl, že je krásná. Nebo aspoň sexy. Na předním zubu se jí třpytí maličký diamant. Zadní kapsy džín zdobí růžové kamínky. Marianne se přistihne, že na ni civí, a rychle se odvrátí. Dívka jí však nevěnuje jediný pohled a vytratí se do terminálu.

Nejspíš je neviditelná. A napadne ji, jestlipak je vůbec pravda, že kdysi byla taky takhle mladá.

To bylo dávno. V jiné době, v jiném městě. Tehdy byla vdaná, a to za muže, kterého milovala, jak jen uměla. Děti byly malé a dosud žily v bludu, že jejich máma je cosi jako polobohyně. Měla práci, kde ji každý den utvrzovali v tom, že je užitečná. A sousedé jí vždycky ochotně nalili kávu, když měla cestu kolem.

Marianne ani nemůže uvěřit tomu, že byly dny, kdy toužila po samotě. Strávit pár hodin jen sama se sebou, aby pořádně slyšela svoje myšlenky, jí připadalo jako vrchol luxusu.

V tom případě se teď v luxusu přímo rochní. Nic než luxus vlastně nemá.

Marianne se ujistí, že nemá rtěnku na zubech. Podívá se na malý kolečkový kufr, který stojí vedle ní. Dostala ho jako dárek od čtenářského klubu, jehož je členkou.

Přehodí si péřovou bundu přes rameno, rázně uchopí držadlo kufru a vyjde z toalet.

V terminálu je hlasitý šum. Někteří cestující už se postavili do fronty k turniketům a čekají, až je vpustí na palubu.

Marianne se rozhledne. Zjistí, že ve světleřížové bluze a sukni po kolena působí příliš škrobeně. Ostatní šedesátnice se buď vyšvihly jako puberťačky do džín a mikin s kapucí či do šatů s hlubokými výstřihy, anebo zvolily opačný extrém a schovaly se do beztvarých tunik a pytlovitých ríz. Marianne nepatří ani do jedné z těchto skupin. Vypadá jako upjatá sekretářka ze zdravotního střediska, nyní v důchodu. Neboli přesně jako to, čím doopravdy je. Snaží se vidět, že mnohé jsou tu starší než ona, ošklivější než ona. Že má taky právo tady být.

Marianne zamíří k baru na opačném konci terminálu. Kolečka kufry dělají rámus, jako by po kamenné podlaze jezdila parním válcem.

Dojde k baru a prohlédne si lesklé láhve a pivní pípy. Ceny jsou napsané křídou na černých tabulích. Objedná si kávu s baileys a zadoufá, že na palubě to bude levnější. Jsou bary taky bezcelní? Měla si to zjistit. Proč si to nezjistila? Nápoj ve vysoké duralexové sklenici jí podá dívka s blyštivými kousky kovu ve rtu a obočí. Ani ta se na ni nepodívá, a tak má Marianne čistší svědomí, když jí nenechá žádné spropitné.

Vzadu u kratší stěny proskleného prostoru je volný stůl. Marianne se k němu s rámusícím kufrem a s bundou, která jí visí přes ruku jako velká peřina, opatrně prodírá. Sklo jí pálí do prstů. Kabelka jí sklouzne z ramene na loket. Ale nakonec k cíli dorazí. Postaví sklenici na stolek. Hodí si kabelku zpátky na rameno a jako zázrakem se jí podaří i s bundou a ostatními věcmi protáhnout úzkou škvírou mezi stoly, aniž by něco převrhla. Sesune se na židli a je úplně vyřízená. Opatrně si lokne, káva není zdaleka tak horká jako sklenice, a tak se napije lačněji. Cítí, jak se jí tělem zvolna rozlévá alkohol, cukr a kofein.

Marianne vzhledne k zrcadlovému stropu. Trochu se protáhne. Z ptačí perspektivy nejsou záhyby na jejím krku vidět a kůže na bradě se napíná tak, že se pod ní ostře rýsuje čelist.

Možná je to jen tím, že sklo je kouřové, ale její oči vypadají čile a obličej by se téměř dal pokládat za opálený. Přejíždí si prsty po čelisti, dokud jí nedojde, jak se tady mezi lidmi nakrucuje. Pomyslí si, kolik jí asi chybí k tomu, aby se z ní stal čistokrevný cvok. Jednou došla až na autobusovou zastávku v pyžamu.

Černé mračno už se zase nadouvá. Marianne zavře oči. Slyší kolem sebe smích a hovor. Pak hlasitě srkne, a když se ohlédne, spatří asijského chlapečka shrbeného nad sklenicí, ve které mu zbývají už jen kostky ledu. Jeho brunátný otec má k uchu přilepený telefon a tváří se, jako by nenáviděl celý svět.

Marianne zalituje, že už nekouří. To by si mohla odskočit na molo a dát si cigaretu, aby měla co dělat. Ale ještě že je aspoň tady. Mezi tolika zvuky. A v tu chvíli se rozhodne. Pravda, tohle se jí nepodobá. Jenže už ji hrozně nebaví být sama sebou.

Nemůže se vrátit domů. Doma proseděla celé léto a poslouchala smích, hlasy a hudbu ze sousedních bytů, z balkonů ve vnitrobloku, z ulice pod kuchyní. Poslouchala, jak všude kypí život. Doma jenom tikají ty zatracené hodiny a kalendář s fotkami vnoučat, která skoro nezná, odpočítává dny do Vánoc. Kdyby se teď vrátila domů, uvízla by ve své samotě navěky. Už nikdy by si netroufla na další pokus.

Marianne najednou postřehne, že jeden z mužů u vedlejšího stolu se na ni mile usmívá a snaží se zachytit její pohled. Začne předstírat, že něco hledá v kabelce. Muž má velké oči a hubený, ztrhaný obličej. Vlasy na její vkus příliš dlouhé. Měla si s sebou vzít knížku. Z nedostatku lepších nápadů vytáhne lodní lístek a začne ho důkladně studovat, patrně trochu moc okatě. V pravém horním rohu se skví logo plavební společnosti, bílý pták neurčitěho druhu v kapitánské čepici a s dýmku v zobáku.

„Heleďte, paninko, co tam sedíte tak sama?“

Marianne instinktivně vzhledne. Podívá se mu do očí. Přinutí se neodvrátit zrak.

Ano, je ztrhaný. A světlou džínovou vestu má špinavou. Ale kdysi býval hezký. To Marianne vidí i navzdory jeho současnému obličejí. Přesně tak, jak doufá, že je to vidět i na ní.

„No, víte,“ odkašle si, „měla jsem jet s kamarádkou, ale právě jsem se dozvěděla, že si spletla datum. Myslela si, že je to až příští čtvrtek, a já... já jsem si říkala, že když už mám lístek, tak můžu klidně...“

Zarazí se a svou řeč zakončí pokrčením ramen, o kterém doufá, že působí ležerně. Hlas jí trochu skřípe, jako by jí seschly hlasivky. Už je nepoužila několik dní. A ta lež, kterou si v noci důkladně připravovala přesně pro takové případy, jí najednou připadá příliš průhledná. Ale muž se na ni usmívá dál.

„Vmáčkněte se k nám, ať si máte s kým připít!“

Je vidět, že už má trochu upito. A rychlý pohled k vedlejšímu stolu jí prozradí, že jeho společníci jsou v ještě horším stavu. Za starých časů by Marianne ani nenapadlo přijmout pozvání od někoho takového.

Jestli kývnu, stanu se jednou z nich, pomyslí si. Ale na to, abych si mohla vybírat, už dávno nemám nárok. Ostatně není vybíravost jen převlečená zbabělost?

Potrvá to jenom jeden den, připomene si. Přesně za dvacet čtyři hodin připluje trajekt zpátky do Stockholmu. A pokud se tohle ukáže jako chyba, může vzpomínku ukrýt na ono místo, kam už ukryla tolik jiných věcí, na místo, které je opakem truhly s pokladem.

„Tak jo,“ řekne. „Fajn. Děkuju. To je od vás hezké.“

Hlasitě vrzne židlí o podlahu a přisune si ji k jejich stolu.

„Göran jméno mé,“ řekne muž.

„Marianne.“

„Marianne,“ zopakuje muž a tiše mlaskne. „No, to se k vám hodí. Jste sladká jako karamelky.“

Naštěstí na to nemusí odpovídat. Göran už ji mezitím představuje ostatním. Ona jednoho po druhém zdraví kývnutím a jejich jména okamžitě zapomíná. Všichni jsou až podivně stejní. Kostkované košile a pod nimi vypouklá břicha. Napadne ji, jestlipak se znají od mládí. A jestlipak byl Göran vždycky ten největší švihák, který do jejich party lákal děvčata.

Káva už jí vystydla a zvětrala, ale než ji stihne dopít, jeden z Göranových kumpánů všem přinese pivo, i jí. Pijí a ona se přestává tak strašně upejpat, už zase se tetelí napětím. Sílí to v ní a sílí, až se musí krotit, aby se hlasitě nesmála sama pro sebe jako nějaký obecní blázen. Když někdo z Göranových kamarádů dá k lepšímu špatný vtíp, Marianne využije šance a rozchechtá se, rozjařeně a pořádně nahlas.

Vlastně je smutné, jak moc jí chybělo docela obyčejně sedět s lidmi u stolu. Patřit k nim. Být pozvaná, a ne trpěná.

Göran se k ní nakloní.

„Tvoje kamarádka má smůlu, zato já mám obrovský štěstí,“
dýchne jí teple a vlhce do ucha.

ALBIN

Albin sedí s hlavou v dlaních a okusuje brčko. S hlasitým srknutím vypije ze dna trochu vody z rozpuštěného ledu. Skoro vůbec už to nechutná jako kola. Spíš jako by pil sliny někoho, kdo měl kolu před čtvrthodinou. Albin se pousměje. Lo by se takový vtip líbil. Jenže Lo ještě nedorazila.

Prosklenými okny si prohlíží cizí lidi, kteří se pohybují po terminálu. Nějaký chlápek v ženských šatech má půlku obličejů pomalovanou rtěnkou. Kolem krku mu visí kartonová cedule s nápisem *PUSY NA PRODEJ ZA 5,-*. Kamarádi si ho natáčejí na mobily, ale z jejich smíchu je poznat, že se nebaví, že to není upřímné. Albin znovu srkne brčkem.

„Abbe,“ řekne máma, „prosím tě.“

Podívá se na něj takovým tím pohledem, kterým mu naznačuje, že táta je už tak dost našťvaný a že by to stačilo. Hlavně to nezhoršovat. Albin se opře. Snaží se tiše sedět.

Zaslechne smích, který zní skoro jako psi štěkot. Podívá se tím směrem a o pár stolů dál uvidí dvě tluské ženské. Ta, co se směje, má ve vlasech gumičky a kolem krku něco růžového z peří. Zakloní hlavu a hodí si do pusy hrst buráků. Pár oříšků jí spadne mezi prsa, největší, jaká kdy Albin na živo viděl. A sukni má tak krátkou, že takhle vsedě ani není vidět.

„Na co má vůbec mobil, když ho nikdy nezapíná?“ řekne táta a bouchne telefonem o stůl. „Typická ségra.“

„Klid, Mártene,“ řekne máma mírně. „Nevíme, proč mají zpoždění.“

„Jo, přesně to je ten problém. Člověk by řek, že by se Linda třeba mohla ozvat, abysme se nedivili, kde sakra jsou. To je tak bezohledný.“ Táta se otočí k Albinovi. „Víš jistě, že nemáš číslo na Lo?“

„Nemám, už jsem to říkal.“

Albina bolí, že to musí ještě jednou otevřeně přiznat. Lo mu svoje nové číslo neprozradila. Už spolu nemluvili skoro rok. Od té doby, kdy se odstěhovala do Eskilstuny, si sotva napsali. A on se bojí, že se na něj Lo kvůli něčemu zlobí, ale v tom případě to musí být nějaké nedorozumění. Máma teda tvrdí, že Lo má asi jenom hrozně moc práce se školou, protože jí učení nejde tak dobře jako jemu a v šesté třídě už je látka mnohem těžší, ale říká to stejným tónem, jako když ho přesvědčuje, že spolužáci si z něj dělají legraci jen proto, že mu závidí.

Albin zná pravdu. Nikdo nemá absolutně žádný důvod mu závidět. Jako malý možná byl roztomilý, ale teď už není. Je nejmenší ze třídy a hlas má pořád hrozně vysoký a ukníkaný, a taky mu nejdou sporty ani nic jiného, co klukovi musí jít, jestli chce být oblíbený. To je prostě fakt. A fakt je i to, že Lo by se mu určitě nepřestala ozývat, kdyby se něco nestalo.

Lo není jen Albinova sestřenice. Když ještě bydlela ve Skultuně, byla to jeho nejlepší kamarádka. Ale teta Linda zniče-honic rozhodla, že se musí přestěhovat. A Lo neměla jinou možnost než jít s ní.

Lo ho vždycky dovedla rozesmát jako nikdo jiný, až se vždycky skoro bál, že už se nikdy smát nepřestane. Lo mu pověděla, jak doopravdy umřela babička. A pak spolu brečeli, protože sebevražda je hrozně smutná, jenže trapným tajemstvím bylo, že jemu se *líbilo* s Lo brečet, připadalo mu to hezké. Konečně mohli něco sdílet, na rozdíl od jiných věcí, o kterých Albin nemůže mluvit ani s Lo.

„Stello, ne,“ pronese někde za Albinovými zády vystresovaný mužský hlas. „Nedělej to, Stello. Půjdeš si hajnout hned, jak se nalodíme? Ano, Stello?“

V odpověď se ozve našťvané zavřísknutí.

„Okamžitě toho nech. Už mě to nebaví. Stello! Řekl jsem ne. Nedělej to, Stello! Prosím!“

Stella zase zaječí a ozve se tříštění skla. Albin sleduje, jak je táta čím dál našťvanější a máma zase čím dál nervóznější

z toho, že se táta chystá ztropit scénu. Albin koutkem oka zahlédne ten důvěrně známý pohyb. Jak táta při dopíjení piva cukl krkem. A jak ještě víc zrudl v obličejí.

„Možná uvízli v zácpě,“ řekne máma. „Lidi zrovna jedou z práce.“

Albin nechápe, proč máma prostě nemlčí. Když má táta tuhle náladu, neuklidní ho vůbec nic. A když se o to někdo snaží, akorát ho ještě víc naštve.

„Měli jsme je vyzvednout,“ řekne táta. „Jenže to bysme kvůli Lindě dorazili pozdě všichni.“

Zakrouží sklenicí v ruce. Jeho artikulace už je trochu uvolněná a hlas jako by mu vycházel víc zezadu z krku.

„Určitě to stihne,“ řekne máma a podívá se na hodinky. „Přece by nechtěla zklamat Lo.“

Táta si jen odfrkne. Máma už neřekne ani slovo, ale stejně je pozdě. V nastalém tichu jako by vzduch zhoustl a nedal se dýchat. Kdyby byli doma, šel by Albin do svého pokoje. Zrovna se chystá říct, že potřebuje na záchod, když táta odstrčí židli a vstane.

„Abbe, dáš si ještě kolu?“ zeptá se.

Albin zavrtí hlavou a táta zamíří k baru.

Máma si odkašle, jako by se chystala něco říct. Možná něco o minulé noci. Že byl táta jen hrozně unavený. Má toho v práci moc. A ona pořád potřebuje, aby jí pomáhal, takže si táta nikdy nevydechne. Ale Albin to nechce poslouchat. *Unavený*, on už nenávidí slovo *unavený*, což je jen kódové označení pro otravný. Táta se takhle chová neustále, zvláště když mají někam jet nebo dělat něco jiného zábavného. Všechno zkazí.

Albin si z batohu, pověšeného na opěradle, demonstrativně vytáhne učebnici dějepisu. Nalistuje kapitolu, ze které budou příští týden psát test. Zamračí se. Snaží se vypadat, že je plně zabraný do taktiky spálené země, i když už to skoro všechno umí nazpaměť.

„To se ale hezky hodí, že zrovna probíráte velmocenské období Švédska, když teď poplujeme po Baltském moři,“ řekne máma.

Ale Albin neodpoví. Tváří se naprosto nedostupně, aby ji potrestal. Protože Albin se nejvíc zlobí na ni. Máma by se s tátou mohla rozvést, aby s ním už nemuseli žít. Jenže ona nechce. A Albin ví proč. Máma si myslí, že on potřebuje tátu.

Občas Albin lituje, že ho vůbec adoptovali. V dětském domově ve Vietnamu by se měl líp. Anebo škoda, že neskončil někde úplně jinde. U jiné rodiny.

„Koukejte, koho jsem našel,“ řekne táta a Albin zvedne oči.

Táta drží v ruce sklenici s pivem a podle vrstvičky bílé pěny na její stěně je vidět, že už z ní pil. Vedle něj stojí teta Linda, blondřaté vlasy má rozpuštěné. Je celá baculatá a růžová jako vyplivnutá žvýkačka. Skloní se a obejmě Albina. Přitiskne mu na tvář svou studenou líci.

Ale kde je Lo?

Albin ji uvidí až ve chvíli, kdy teta obejde stůl a jde obejmout mámu. Slyší, jak máma říká ten svůj starý otrěpaný vtip — *promiň, že nevstanu* —, a Linda se zasměje, jako by ho ještě nikdy neslyšela. Jenže kolem Lo se všechny barvy na světě tak nějak ztlumí, až Albin zřetelně vidí pouze a jedině ji.

Je to Lo a není to Lo. Přinejmenším ne ta Lo, kterou zná. Albin od ní nedokáže odtrhnout pohled. Použila řasenku, díky které má větší a výraznější oči. Vlasy jí povyroستly a ztmavly, takže mají barvu medu. Nohy v těsných džínách vypadají až nemožně dlouhé, obutá je do tenisek s leopardím vzorem. Lo si sundá šálu a koženou bundu. Pod ní má šedý svetr, který jí sklouzl z ramene a odhaluje černé ramínko podprsenky.

Lo vypadá jako ty holky ze školy, co by s Albinem nikdy neztratily ani slovo.

Tohle je mnohem horší než nedorozumění. Nedorozumění by se dalo vysvětlit.

„Ahoj,“ řekne Albin zkusmo a i na tak krátkém slůvku slyší, jak dětsky jeho hlas zní.

„To je teda překvápko, že se učíš,“ odpoví Lo.

Používá parfém vonící po cukroví a rozehřáté vanilce, a když mluví, z úst jí vychází sladká vůně mátové žvýkačky. Letmo Albina obejme a on na hrudi ucítí její prsa. Když se Lo zase narovná, Albin se skoro ani neodvažuje znovu se na ni podívat. Ale Lo už se svým novým, dospělým oblíčením dívá jinam. Shrne si pramen vlasů za ucho. Nehty má nalakované načerno.

„Tys ale vyrostla,“ řekne máma. „A moc ti to sluší.“

„Díky, teto,“ řekne Lo a obejme i ji — mnohem déle než Albina.

Máma se co nejvíc natáhne, aby dosáhla Lo až na krk.

„Ale dost jsi zhubla,“ řekne táta.

„Přece roste, ne?“ namítne máma.

„Tak snad je to jen tím. Kluci mají rádi, když je holka za co chytit.“

Albin si ze všeho nejvíc přeje, aby táta zmlkl, teď okamžitě.

„Díky, že to říkáš,“ odpoví Lo. „Líbit se klukům je můj úplně největší životní cíl.“

Ticho je o půl vteřiny delší, než by mělo být, a pak se táta zasměje.

Linda začne dlouze líčit, kudy přesně z Eskilstuny jely a jak na každém jednotlivém metru vypadal stav dopravy. Táta tiše upíjí pivo, máma se snaží tvářit, že Lindu fascinovaně poslouchá. Lo obrátí oči v sloup a vytáhne telefon, Albin po ní poočku pokukuje. Nakonec se Linda propracuje k tomu, jak obtížně hledala parkovací místo poblíž terminálu, a pak konečně zmlkne.

„Tak hlavně že jste to nakonec stihly,“ řekne máma a kradmo se podívá na tátu.

„Možná bysme si měli jít stoupnout do fronty,“ řekne táta a dopije.

Linda sleduje, jak táta staví sklenici na stůl. Albin vstane, učebnici dá do batohu a batoh na záda.

Fronta na druhé straně prosklené stěny se prodlužuje a Albin si všimne, že se začala zvolna pohybovat dopředu. Podívá se na nástěnné hodiny. Do odplutí zbývá už jen čtvrt hodiny. Lidi u okolních stolků si taky začali sbírat věci a dopíjet.

Máma se ohlédně přes rameno, začne se omlouvat a snaží se na invalidním vozíku vycouvat. Lidi u stolu za ní ho musí odsunout, aby mohla vyjet. Máma cvaká páčkou na opěrce dopředu a dozadu.

„To je jako vyjíždět z parkoviště, tohleto,“ řekne takovým tím rozjařeným tónem, který znamená, že je ve stresu.

„V pohodě?“ zeptá se Lo a máma stejně bodrým tónem řekne *jasně, zlatíčko*.

„Těšíš se na trajekt?“ zeptá se Linda a prohrábne Albino-
vi vlasy.

„Jo,“ odpoví Albin automaticky.

„To je dobře, že aspoň někdo,“ podotkne Linda. „Myslela jsem, že budu muset Lo přivázat k autu, abych ji sem dostala.“

Lo se k nim otočí a Albin se snaží nedat najevo, že se ho to dotklo. Takže ona se na něj vůbec netěšila.

„Copak tobě se nechce jet?“ zeptá se jí.

„Jsem celá nakřivo. Vřele doporučuju široký veřejnosti jezdit trajektama.“ Už ani nemluví jako dřív. Povzdechne si a znovu kolem ní zavane vůně žvýkačky. „Máma mě nechce nechat doma samotnou.“

„O tom se teď nebudeme bavit, Lo,“ řekne Linda a podívá se na mámu a tátu. „Buďte rádi, že klukům začíná puberta později. Tohle vás taky čeká.“

Lo znovu protočí oči, ale zároveň se tváří celkem spokojeně.

„To nevíš,“ řekne táta. „Každý dítě je jiný. A záleží na tom, jak moc potřebujou revoltovat.“

Linda neodpoví, ale jakmile se táta otočí, zakroučí hlavou.

Zamíří k východu. Máma jede na vozíku první a Albin ji slyší několikrát říct *tú tú*, když narazí na stoly postavené moc blízko k sobě nebo na překázející kufry. Albin se podívá jinam. Prosklenou stěnou sleduje kontrolu jízenek, kde si dva hlídači prohlížejí každého, kdo prochází turniketem.

„Chudinka, ona si myslí, že může nosit minisukni,“ šeptne Lo až moc hlasitě, když procházejí kolem té ženské s různým peřím kolem krku.

„Lo,“ napomene ji teta Linda.

„Až tyhle dvě nastoupí, tak se ta loď s trochou štěstí potopí. A my tomu zlýmu snu unikneme.“

BALTIC CHARISMA

Loď *Baltic Charisma* postavili v roce 1989 v chorvatském Splitu. Je 170 metrů dlouhá, 28 metrů široká a vejde se na ni přes dva tisíce cestujících. Ale už je to dávno, co byl tenhle trajekt, plavící se pod švédskou vlajkou, naposledy plně obsazený. Dnes je čtvrtek a na palubu nastupuje sotva dvanact set lidí. Mezi nimi jen málo dětí. Je začátek listopadu a podzimní prázdniny už skončily. Přes léto je horní paluba plná lehátek, ale teď tu není nikdo až na pár cestujících, kteří nastoupili už ráno ve Finsku. Dívají se na podzimně chladný Stockholm, který už poslední paprsky slunce nedokážou zahrát. Někteří netrpělivě čekají, až *Baltic Charisma* vypluje z přístavu a zase se otevrou bary.

Mezi posledními, kteří pomalu přejdou po zasklené rampě vysoko nad asfaltem parkoviště, je žena jménem Marianne. Ten dlouhovlasý muž si ji vede kolem ramen. Šikmé zlatavé paprsky jim zjemňují rysy v obličejí. Tunel se náhle stočí doleva a v tu chvíli Marianne spatří trajekt. Jeho velikost ji šokuje. Je větší než její činžák. Jedno patro nad druhým a všechna jsou z bílé a žlutě natřeného kovu. *Tohle se přece nemůže udržet na vodě.* Marianne si všimne, že před ní je otevřená a jako obrovská hladová tlama požívá jedno auto za druhým. Vzpomene si, že tomuhle se říká hledí, a najednou se s ní všechno zhoupne, jako by už byla na moři. Pomyslí na kajutu, kterou si zamluvila. Nejlevnější varianta pod autopalubou. Pod hladinou. Bez oken. Trajekt jako by jí s každým krokem rostl před očima. Na boku má kudrlinkovým písmem vyveden několik metrů vysoký nápis *BALTIC CHARISMA*. Z loga se na ni usmívá obří pták kouřící dýmku. Marianne by se nejradši otočila. A rozběhla se zpátky do terminálu. Jenže má pocit, jako by zaslechla tikání hodin v prázdném bytě, a tak jde dál. Snaží se ignorovat pocit, že jsou všichni jako zvířata, která kráčejí ohradou na porážku.